

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันแล้วว่า ปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งในการพัฒนาประเทศทางด้านเศรษฐกิจและสังคม คือการอาชีวศึกษา ซึ่งอาจเห็นได้จากนโยบายของรัฐบาลทางด้านการศึกษาที่มุ่งส่งเสริมทางด้านการศึกษาเป็นประการสำคัญ ทั้งนี้เนื่องจากสภาพสังคมปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว วิทยาการใหม่ ๆ ความเจริญทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกำลังเข้ามามีบทบาทสำคัญในชีวิตมนุษย์ การติดต่อสื่อสารที่เป็นไปอย่างรวดเร็ว เป็นผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งด้าน เศรษฐกิจและการเมือง การอาชีวศึกษามีใช้เพียงแต่จะช่วยให้คนมีความรู้ความสามารถในการประกอบอาชีพเท่านั้น แต่ยังช่วยฝึกอบรมให้คนมีสติปัญญา มีสุขภาพร่างกายและจิตใจสมบูรณ์ มีศีลธรรม วัฒนธรรม มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ และสามารถปรับตัวให้เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่บ้านเมืองต้องการ แต่ประสิทธิภาพจะมีมากน้อยเพียงใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับการจัดและดำเนินงานทางด้านอาชีวศึกษาด้วย

วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา เป็นหน่วยงานที่เกิดขึ้นใหม่ตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา พ.ศ. 2518 มีฐานะเป็นกรมและสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ในระยะเริ่มแรกยังไม่มีสถานที่ทำงาน สถานศึกษา อุปกรณ์ เครื่องมือ และบุคคลากร จึงต้องแยกฝากฝึกศึกษาให้เรียนที่วิทยาลัยต่าง ๆ ในสังกัดกรมอาชีวศึกษาไปพลางก่อน ต่อมาเมื่อเดือนมีนาคม 2520 รัฐบาลยุคปฏิรูปได้ตราพระราชบัญญัติ เพื่อโอนอำนาจบริหารบางส่วนของกรมอาชีวศึกษาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสถานศึกษา จำนวน 28 แห่ง มาเป็นของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาถือกำเนิดขึ้นมาเพื่อสนองความต้องการของบรรดานักศึกษาทางด้านอาชีวศึกษาซึ่งแต่เดิมไม่มีโอกาสศึกษาถึงขั้นปริญญาได้มีโอกาสศึกษาต่อจนถึงระดับปริญญาตรี เป็นสถาบันการศึกษาที่มีวัตถุประสงค์ที่จะผลิตครูอาชีวศึกษาระดับปริญญาตรี ให้การศึกษาทางด้าน

วิชาชีพทั้งระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ระดับปริญญาตรีและประกาศนียบัตรชั้นสูง ทำการวิจัยส่งเสริมการศึกษาทางด้านวิชาชีพและให้บริการทางวิชาการแก่สังคม¹

เนื่องด้วยวัตถุประสงค์ของวิทยาลัย เทคโนโลยีและอาชีวศึกษามีดังกล่าวแล้วข้างต้น วิทยาลัยฯ จึงเปิดโอกาสให้ครู - อาจารย์ประจำการของส่วนราชการต่าง ๆ ในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการหรือเจ้าหน้าที่ของส่วนราชการอื่นที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา ซึ่งเป็นผู้ที่มีพื้นความรู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ป.ว.ส.) สาขาวิชาต่าง ๆ ได้ศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีเพื่อเป็นการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นักศึกษาระดับปริญญาตรีของวิทยาลัย เทคโนโลยีและอาชีวศึกษาจึงมีทั้งผู้ที่เพิ่งสำเร็จการศึกษาระดับ ป.ว.ส.แล้วศึกษาต่อเลยโดยยังไม่เคยมีประสบการณ์การทำงานมาก่อน กับผู้ที่เคยมีประสบการณ์ในการสอนหรือการทำงานมาแล้ว เป็นระยะเวลาแตกต่างกันแล้วก็มีมาศึกษาต่อ แต่ล้มฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีแต่ละรุ่นนั้น บางคนมีสูง บางคนมีต่ำ บางคนต้องเรียนซ้ำวิชาหรือสอบแก้ตัวใหม่ ทำให้สำเร็จการศึกษาล่าช้ากว่ากำหนด หรือบางคนประสบความสำเร็จในการเรียนจนไม่อาจสำเร็จการศึกษาได้ต้องออกจากวิทยาลัยโดยไม่ได้อะไรเลย สิ่งเหล่านี้นับเป็นอุปสรรคอย่างยิ่งในการที่จะพัฒนาการอาชีวศึกษาให้บรรลุสู่เป้าหมายที่วางไว้ ผู้วิจัยจึงเห็นว่ามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะทำการศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ซึ่งตัวแปรเหล่านี้มีจำนวนปีที่มิประสบการณในการทำงานคะแนนเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ป.ว.ส.) และคะแนนวิชาต่าง ๆ ที่ได้จากการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในระดับปริญญาตรี ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัยครั้งนี้จะช่วยเป็นแนวทางในการที่จะทำการคัดเลือกผู้ที่ประสงค์จะเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรี ซึ่งรวมถึงการคัดเลือกข้าราชการที่ประสงค์จะขอลาศึกษาต่อด้วย ให้เป็นการถูกต้องยิ่งขึ้น เพราะถ้าทำการคัดเลือกผิดพลาดแล้วจะก่อให้เกิดผลเสียหายหลายประการ

¹"พระราชบัญญัติวิทยาลัย เทคโนโลยีและอาชีวศึกษา พ.ศ. 2518" ราชกิจจานุเบกษา ฉบับพิเศษ เล่มที่ 92 ตอนที่ 48 (27 กุมภาพันธ์ 2518) หน้า 2 (หมวด 1 บททั่วไป มาตรา 5)

เช่น บุคคลที่ได้รับอนุญาตให้มาศึกษาต่อแล้วเรียนไม่สำเร็จจะทำให้เสียเวลาในการปฏิบัติราชการและ เป็นเหตุให้บุคคลผู้นั้นหมดกำลังใจที่จะกลับไปทำงานตามเดิมอีกด้วย

ในการคัดเลือกนักศึกษาเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรีในคณะวิชาต่าง ๆ ของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา มีวิธีการคัดเลือกสองวิธี คือ

ก. ผู้ที่ได้รับอนุมัติจากส่วนราชการเจ้าสังกัดให้ลาศึกษาต่อ โดยไม่ต้องผ่านการสอบคัดเลือก เพียงแต่ได้รับการคัดเลือกให้มาทดลองเรียนในภาคฤดูร้อนก่อนเรียกว่า "นักศึกษาทดลองเรียน" ตามหลักสูตรของคณะต่าง ๆ ที่นักศึกษาทดลองเรียนนั้นจะสังกัด ทางคณะวิชาจะกำหนดวิชาให้เรียนไม่ต่ำกว่า 8 หน่วยกิต เมื่อผ่านการทดลองเรียนแล้วและส่วนราชการนั้นพิจารณาอนุมัติให้ลาศึกษาต่อได้ก็ขึ้นทะเบียนเป็นนักศึกษาของวิทยาลัยในภาคเรียนที่ 1 ของปีการศึกษาถัดไป

ข. ผู้เข้าเรียนต้องผ่านการสอบคัดเลือกโดยใช้คะแนนจากแบบสอบคัดเลือกของคณะวิชาต่าง ๆ ซึ่งวิชาที่ต้องสอบจำแนกออกได้สามประเภทใหญ่ คือ

1. วิชาชีพพื้นฐาน ได้แก่วิชาเฉพาะ 1
2. วิชาชีพเฉพาะสาขา ได้แก่วิชาเฉพาะ 2
3. วิชาสามัญ เป็นวิชาที่แต่ละคณะวิชาจะเลือกมาใช้สอบตามความเหมาะสมของคณะวิชานั้น ๆ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เพื่อที่จะศึกษาว่าตัวแปรใดมีความสัมพันธ์สูงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา เพื่อจะได้ใช้ตัวแปรนั้นเป็นตัวทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษา อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพิจารณาคัดเลือกและการสอบคัดเลือกนักศึกษาเข้าศึกษาต่อได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยการคัดเลือกตัวแปรที่คาดว่าจะมีความสัมพันธ์สูงต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนเหล่านี้มาพิจารณา คือ

1. ประสบการณ์การทำงาน ได้แก่จำนวนปีที่ทำงานก่อนเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี

2. พื้นฐานการศึกษา ได้แก่คะแนนเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ป.ว.ส.)

3. คะแนนสอบคัดเลือกจากรายวิชาต่าง ๆ จำแนกตามคณะวิชา 5 คณะ คือ

คณะวิศวกรรมเทคโนโลยี มีวิชาที่สอบคัดเลือก คือ

1. วิชาเฉพาะ 1
2. วิชาเฉพาะ 2
3. วิชาภาษาอังกฤษ
4. วิชาคณิตศาสตร์
5. วิชาวิทยาศาสตร์

คณะเกษตรศาสตร์

1. วิชาสามัญและสัมพันธ
2. วิชาพืชศาสตร์
3. วิชาสัตวบาล
4. วิชาเกษตรกลวิธาน และธุรกิจเกษตร
5. วิชาภาคปฏิบัติ

คณะคหกรรมศาสตร์

1. วิชาเฉพาะ 1
2. วิชาภาษาอังกฤษและภาษาไทย
3. วิชาเฉพาะ 2
4. วิชาวิทยาศาสตร์

คณะบริหารธุรกิจ

1. วิชาพื้นฐานทางธุรกิจ
2. วิชาภาษาอังกฤษเชิงธุรกิจ

3. วิชาเฉพาะ 1
4. วิชาเฉพาะ 2
5. วิชาคณิตศาสตร์และสถิติเชิงธุรกิจ

ทักษะศิลปกรรม

1. วิชาภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
2. วิชาภาคปฏิบัติ
3. วิชาเฉพาะ 1
4. วิชาเฉพาะ 2

ขอบเขตของการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักศึกษาที่ผ่านการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในปี การศึกษา 2520 รวม 5 คณะวิชา ได้แก่ นักศึกษาคณะวิชาวิศวกรรมเทคโนโลยี คณะวิชาบริหาร ธุรกิจ คณะวิชาคหกรรมศาสตร์ คณะวิชาเกษตรศาสตร์ และคณะวิชาศิลปกรรม

2. ตัวแปรอิสระที่นำมาใช้ในการศึกษาคั้งนี้ ได้แก่ ประสบการณ์การทำงาน พื้นฐาน ความรู้เดิมและคะแนนจากการสอบคัดเลือกของรายวิชาต่าง ๆ แยกออกตามคณะวิชาแต่ละคณะ ส่วนตัวแปรอื่น เช่น เพศ อายุ ฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคม ความสนใจ ฯลฯ จะไม่นำมาพิจารณา

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. หลักการวัดผลของอาจารย์ผู้สอนทุกท่านเป็นมาตรฐานเดียวกันและเชื่อถือได้
2. คะแนนเฉลี่ยของแต่ละคณะวิชาตามหลักสูตรระดับปริญญาตรี วิทยาลัยเทคโนโลยีและ อาชีวศึกษา เป็นคะแนนที่ใช้วัดผลสัมฤทธิ์ได้จริง
3. จำนวนปีนับตั้งแต่จบระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ป.ว.ส.) จนถึงปี 2520 ซึ่งเป็นปีที่เข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี ถือว่าเป็นจำนวนปีที่มีการประสบการณ์การทำงาน
4. คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของประชากรตัวอย่างไม่ว่าจะ

สำเร็จการศึกษาจากสถานศึกษาใดก็ตาม ถือว่าเป็นตัวแทนที่ดีที่จะแสดงถึงพื้นความรู้
เดิมก่อน เข้าศึกษาระดับปริญญาตรี

5. คะแนนทั้งหมดได้มาโดยการวัดผลและ เกณฑ์การให้คะแนนอย่างยุติธรรม
6. คะแนนผลสัมฤทธิ์ที่นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ถือว่าเป็นมาตรฐานที่เชื่อถือได้

สมมติฐานของการวิจัย

พื้นฐานการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน และคะแนนสอบคัดเลือกในแต่ละวิชา
สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี วิทยาลัยเทคโนโลยีและ
อาชีวศึกษาได้

ที่
ความจำกัดของการวิจัย

การวิจัยนี้อาจไม่สมบูรณ์เนื่องมาจาก

1. ตัวแปรต่าง ๆ เช่นภูมิหลัง ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม สภาพร่างกายและ
จิตใจของประชากรตัวอย่าง ผู้วิจัยไม่สามารถควบคุมได้ ซึ่งตัวแปรเหล่านี้อาจจะมีผลต่อผลสัม
ฤทธิ์ทางการเรียน และอาจทำให้ผลการวิจัยคลาดเคลื่อนไปได้
2. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแต่ละคนไม่เหมือนกัน อาจทำให้ผลการเรียนแตกต่างกันได้
3. แบบทดสอบคัดเลือกวิชาต่าง ๆ อาจจะไม่มีความแม่นยำตรงพอ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

วิทยาลัย หมายถึงวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ
นักศึกษา หมายถึงนักศึกษาระดับปริญญาตรี วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา
รวม 5 คณะวิชา คือ วิศวกรรมเทคโนโลยี บริหารธุรกิจ คหกรรม
ศาสตร์ เกษตรศาสตร์ และศิลปกรรม ที่ผ่านการสอบคัดเลือกเข้า
ศึกษาต่อในปีการศึกษา 2520

ประสบการณ์การทำงาน หมายถึงจำนวนปีที่มีประสบการณ์การทำงานนับตั้งแต่จบระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง จนถึงปี 2520 ซึ่งเป็นปีที่เข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี โดยทำงานอาชีพต่าง ๆ กัน เช่น

ทำการสอนในสถานศึกษาที่เป็นของรัฐบาลหรือเอกชน

รับราชการอื่นที่ไม่ใช่ครู

ทำงานองค์การหรือรัฐวิสาหกิจ

ทำงานบริษัทหรือห้างร้านต่าง ๆ

ทำงานส่วนตัวหรือของเอกชน

ฯลฯ

ผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ป.ว.ส.) หมายถึง

ผู้สำเร็จการศึกษาระดับใดระดับหนึ่ง ดังต่อไปนี้คือ

ระดับ ป.ว.ส. (ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง)

ระดับ ปบ.วส. (ประกาศนียบัตรประโยคครูมัธยมวิชาชีพชั้นสูง)

ระดับ ปวส. ปบ. (ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงและประกาศนียบัตรประโยคครูมัธยม)

พื้นฐานการศึกษา หมายถึงคะแนนเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ป.ว.ส.)

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปริญญาตรี หมายถึงคะแนนเฉลี่ยสะสมตามหลักสูตรระดับปริญญาตรี วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. มีประโยชน์โดยตรงต่อสำนักบริการทางวิชาการและทดสอบ ที่จะนำผลการวิจัยนี้ไปใช้ประโยชน์ในการพิจารณาวิชาต่าง ๆ ที่ใช้สอบคัดเลือกบุคคลเข้าเรียนต่อ ทั้งนี้เป็นการลดการเสียเวลาและประหยัดเศรษฐกิจในการบริหารการสอบ

2. หน่วยงานเจ้าสังกัดใช้ประโยชน์จากการวิจัยปรับปรุงประสิทธิภาพในการสร้างข้อสอบ และการกลั่นกรองวิชาที่จะนำมาทดสอบ

3. สำนักบริการทางวิชาการและทดสอบ สามารถนำผลจากการวิจัยไปพิจารณาในการคัดเลือกนักศึกษาเข้าเรียนแต่ละปีได้อย่างเหมาะสม ทั้งนี้เพื่อขจัดความสูญเสียทางการศึกษาอันเนื่องมาจากนักศึกษาเข้าเรียนได้แล้ว แต่ไม่สามารถสำเร็จการศึกษาได้

4. เพื่อประโยชน์แก่ตัวนักศึกษาที่จะได้ใช้เป็นแนวทางในการพิจารณาปรับปรุงตนเองให้มีความรู้ความสามารถในสาขาวิชาที่ต้องการจะศึกษาต่อและทำให้ได้บรรลุผลสำเร็จสมตามความมุ่งหมายต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย